

ΛΟΡΙΑ ΛΑΝΤΗ

(Δ Ρ Α Μ Α)

«Θεῖον... Λορία Λάντη»

Τοῦ κ. ΠΕΡΣΕΥΣ ΑΘΗ-
ΝΑΙΟΥ τῆς ἑνώσεως
Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν.

Ἕνα βιβλίο, 219.1937

ποὺ σὲ παρασύρει νὰ τὸ διαβάσης, Ἕνα βιβλίο, ὅποιο καὶ νάναι, ποὺ δὲν θέλεις ποτὲ νὰ μὴν τελειώσῃ σοὺ δείχνει μ' αὐτὸ τὴν ἀξία του. Ἡ «ΛΟΡΙΑ ΛΑΝΤΗ» τὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ —Θράκη Θρύλου— ἀνήκει σὲ τοῦτη τὴν κατηγορίαν. Εἶχε τὴ δύναμι νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ περιφρονήσω καὶ τίς ἀσχολίες μου, μὰ καὶ τὸν ὕπνον ἀκόμα. Ἡ «ΛΟΡΙΑ ΛΑΝΤΗ» εἶναι ἓνα ἀξιόλογο δράμα ποὺ καὶ στὴν Ἀθήνα ἀκόμα μπορεῖ νὰ παιχτῇ μὲ σονέ, καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ συγκινηθῇ καὶ τὸν πῶ ἀπαθὲ θεατὴ. Στὴν Ἀθίνα τὸν περασμένο χρόνον παίχτηκαν ἔργα, ὀλιγώτερο καλλογραμμένα ἀπὸ τὴ «Λορία Λάντη», καὶ ἀκόμα ἄλλα χωρὶς ἀξία. Σκέπτομαι λοιπὸν πόση μεγαλύτερὴ δύναμι θὰ ἔπρεπε τὸ Δράμα τοῦ κ. Θράκη Θρύλου, εἴαν παιχτῇ κάποτε ἀπὸ ἓνα καλὸ θέατρο πρόξας, τῆς Μεγάλης Κοιτοπούλης, γιατί ὁ κ. ἢ τῆς Μ. ἢ καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου. Τίποτε δὲν βρῖσκω ἀδύνατο γι' αὐτὸ τὸ ἔργο, ποὺ εἰλικρινὰ μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι μοῦ ἄρεσε, μὲ συνεκίνησε καὶ θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστο. Εἶναι ἀπὸ τὰ ἔργα, ποὺ μιλᾶνε στὴν καρδίαν. Ὁ διάλογός του, ὑπέροχα φυσικός, συναρπάζει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἐπειτα, παρατηρῶ καὶ μιὰ θορυαστὴ σκηρικὴ οἰκονομία, πρᾶγμα, ποὺ δείχνει, ὅτι ὁ Θράκης Θρύλος, ἔχει εἰσχωρήσῃ ἐρκετὰ μέσα στὰ μυστήρια τοῦ Θεάτρου. Δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀνακαλύπτω ψεγάδια στὰ ἔργα, ποὺ μοῦ στέλνουν νὰ διαβάσω. Καὶ ἂν τὰ βρῖσκω δὲν συνηθίζω νὰ τὰ φωνάζω. Ἐχὼ τὴν πεποίθησιν, πὼς κανεὶς δὲν ἔγραψε, καὶ οὔτε θὰ γράψῃ ἓνα ἔργο ΤΕΛΕΙΟ ἀπὸ ὅλες τίς ἀπόψεις. Οἷον τὰ ἔργα καὶ τὰ κλασσικὰ ἀκόμα, ἔχουν ψεγάδια. Φτάνει νὰ θέλῃς νὰ τὰ βρῇς. Ἐγὼ κρίνω κάθε ἔργο ἀπὸ τὸ σύνολόν του καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ, ἢ «ΛΟΡΙΑ ΛΑΝΤΗ» εἶναι ἓνα ἔξοχο δημιούργημα φαντασίας καὶ Τέχνης.

Ἀθήνα, στίς 2 τοῦ Φλεβάρου 1937

ΠΕΡΣΕΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Τῆς ἑνώσεως Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν

ΑΓΑΠΗΣ

είχε πάψη, σαν να σουρουπώνη κι' αιώμα ξεφύγευε τότε ξεφτυσμένα σύννε-

τούτη — ανάμεσα — που όλα γύρω τή γοητεία του χιονιστού δρόμου, που ελθόν.

είλησε κείνη: αλωσύνη να με πρξ

Νίτσα, είπε στη νε τὸ δρόμο του

πλάι-πλάι προήρθε στο νοσ ή επης: τής αγάπης θήκανε τή πρώτη κάποια βραδυά τήν δρόμο τήν άρεσε ρισε σε λίγο: «είλ- κείνη τὸν κύταξε, απ' τή παράξενη ὄν του, καί τὸν βρή λίγες μέρες άργό- μιλήσανε μονάχοι, ουνε νά νοιώσουνε μ' αὐτὸς δνειρευτῆς ά τήρηση τοὺς χώρι- είνος ζήτησε λησμό- ε νά βρῇ στήν αγ- ε. Τὸ ἴδιο θέλησε κι' ἄν ἔκαμε δὲ νήση...

λίγα λόγια ή ἴστο- ν κι' ή θύμησή- ὅς κάτι σά θλίψη, α...

ησαν, ὥσπου πιά στήκανε νά χωρε-

λοτε μ' αγάπης, ε... τή ρώτησεν ὁ- ντας τὸ άσπρο κι' τοῦ χιονιοῦ, γιά- λυστηκε ή αγάπη

μ' αὐτὸς δνειρευτῆς ά τήρηση τοὺς χώρι- είνος ζήτησε λησμό- ε νά βρῇ στήν αγ- ε. Τὸ ἴδιο θέλησε κι' ἄν ἔκαμε δὲ νήση...

λίγα λόγια ή ἴστο- ν κι' ή θύμησή- ὅς κάτι σά θλίψη, α...

ησαν, ὥσπου πιά στήκανε νά χωρε-

λοτε μ' αγάπης, ε... τή ρώτησεν ὁ- ντας τὸ άσπρο κι' τοῦ χιονιοῦ, γιά- λυστηκε ή αγάπη

μ' αὐτὸς δνειρευτῆς ά τήρηση τοὺς χώρι- είνος ζήτησε λησμό- ε νά βρῇ στήν αγ- ε. Τὸ ἴδιο θέλησε κι' ἄν ἔκαμε δὲ νήση...

λίγα λόγια ή ἴστο- ν κι' ή θύμησή- ὅς κάτι σά θλίψη, α...

ησαν, ὥσπου πιά στήκανε νά χωρε-

λοτε μ' αγάπης, ε... τή ρώτησεν ὁ- ντας τὸ άσπρο κι' τοῦ χιονιοῦ, γιά- λυστηκε ή αγάπη

μ' αὐτὸς δνειρευτῆς ά τήρηση τοὺς χώρι- είνος ζήτησε λησμό- ε νά βρῇ στήν αγ- ε. Τὸ ἴδιο θέλησε κι' ἄν ἔκαμε δὲ νήση...

λίγα λόγια ή ἴστο- ν κι' ή θύμησή- ὅς κάτι σά θλίψη, α...

ησαν, ὥσπου πιά στήκανε νά χωρε-

(Από τοῦ παρόντος φύλλου ἐγ- καινιάζομεν τὴν στήλην ταύτην ἀπὸ τὴν σκοπιὰν τῆς ὁποίας θὰ κρινώ- μεν ἅπαντα τ' ἀποστελλόμενα πρὸς κρίσιν βιβλία. Τὴν στήλην ταύτην ἀνεθέσαμεν εἰς τὸν διακεκριμένον θράκα λογοτέχνην κ. Θράκην Θου- λον, τὸν συγγραφεὰ τῆς «Λόριας Λάντη» καὶ ἄλλον ἀριστοτεχνιμα- τῶν.)

“ΘΥΛΑΛΟΡΜ”

(Γιάννη Σκαρίμπα)

Εἶναι ἡ ποιητικὴ συλλογὴ ποῦ ξεχωρίζει μέσα στὸν ὄγκο τῶν ἐκδό- σεων τοῦ 1936. Ὁ χαλκιδαῖος λο- γοτέχνης ποῦ πρωτοφάνηκε με- τοὺς «Καῦμούς» στὸ γριπνησί» γιά νὰ καταπλήξῃ λίγα χρόνια ἀργότε- ρα, μετὸν περίφημο «Μαριάμπα» του, ποῦ μόνο μετὸν «Πατοῦχα» μπορεῖ νὰ συγκριθῇ, μᾶς παρουσι- ἀζει στὸ ἔργο του αὐτὸ μιὰν ἀκόμα πτυχή τοῦ πλούσιου ταλέντου του. Πόσο ὅμως διαφορετικὴ! Στὰ πεζά του εἶναι ὁ παράξενος ζωγράφος ποῦ χρωματίζει τοὺς πίνακάς του μ' ἀδρὲς πινελιές, μονοκόμματα. Παρουσιάζει τύπους παράξενους: μὰ τόσο ζωντανούς, σὲ τρόπο ποῦ καταπλήσσει κείνον ποῦ ἔχει τὴ δυ- νατότητα νὰ τοὺς ἀντικρύσῃ ἀνά- γλυφους μπροστά του. Πόσοι «Μα- ριάμπες» δὲν μᾶς περιστοιχίζουν!

Φθάνει νὰ ἔχουμε τὴν δυνατότη- τα νὰ τοὺς δοῦμε γυμνοὺς ἀπὸ κά- θε τι ποὺς τοὺς ντύνει ἡ σκοπιμό- της. Κατηγορήθηκε ὁ φίλος Σκαρί- μπας πὺς ἀντέγραψε τύπους ἀπὸ τὰ καταθλιπτικὰ μυθιστορήματα τῆς νορβηγικῆς λογοτεχνίας. Κατη- γορήθηκε πὺς μὴ μὴθηκε τὸν Κνούτ Χάμσουν. Τί πλάνη! Δὲν ἔξερουν οἱ κατήγοροι τοῦ περιφη- μου — πιά χαλκιδαίου — λογοτέχνη πὺς στὴν περιοχὴ τῆς τέχνης δὲν ὑπάρχουν σύννομοι; Πὺς ἡ Χαλκίδα δὲν ἀπᾶγει καθόλου ἀπὸ τὸ Ὅσλο ὅταν θελήσῃ κανεῖς νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἀνθρώπινο πόνο;

Στὰ ποιήματά του μᾶς παρουσι- ἀζεται τόσο διαφορετικὸς, ἐνῶ κατὰ βάθος μᾶς διηγεῖται τὰ ἴδια πράγ- ματα καὶ μᾶς μιλεῖ γιά τοὺς ἴδιους καῦμούς τοῦ ἀνθρώπου.

Κυττάξε:

Ποῦ τὴν εἶδα; Συλλογίζομεν ἂν στοὺς δρόμους τὴν ἀντίκρισα ποτέ μου ἢ σ' ἄ- στέρια, τοὺς χυτοὺς τῆς φέρνει ἡ ἰδέα μου τοὺς ὤμους δίχως χέρια!

Δίχως χέρια... Τὸ μάτι τῆς γυα- λένιο ἄς μὴ μ' ἔβλεπε — μ' ἐθώρει κι' ἦταν τ' ὄντι ῥόδο ψεύτικο τὸ γέλιο τῆς — κερ- ρένιο — καὶ τὸ δόντι.

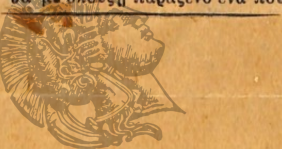
Θράκας
Μ.ε.
Α.ε.
7.45
1937

Τὴν στοχάζομαι. Ἡ φωνὴ τῆς μετ' ἐμὲ μιλεῖ ριγίλῃ ὅ' ἂν μέσ' σὲ δνειρο — καί τ' ὄμμα ἦταν σφαῖρα. Σπασμός τρίγω- νος τὰ χεῖλη καὶ τὸ στόμα.

«Τὸ μοντέλλο»

Κι' ἄλλο:

Θὰ πεθάνω — γιά ἔρωτα καθὼς γιά μιὰ βραδυά θὰ πηγαίνω σ' ἄν' ἄν ὁμορφὸ ἀγρόνι ποῦ τὸ τραβᾷ τὸ νεράκι — θὰ μὲ σκιάξῃ παράξενο ἓνα πον

ΘΡΑΚΙΚΑ ΝΕΑ

Διευθυντής
ΣΤΑΥΡ. ΦΑΝΦΑΝΗΣ
Κατοικία:
Ὁδὸς Ἀνατ. Θράκης
Ἀρχισυντάκτης
ΑΘ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
Το μισθὸ 36

Τηλ. Διευθ. «ΘΡΑΚΙΚΑ ΝΕΑ»
Τηλέφ. 1-45 καὶ 1-04

Προϊστάμενος τυπογραφείου
ΣΤΑΥΡΟΣ ΛΟΜΠΑΚΗΣ
Λεωφόρος Βασ. Γεωργίου 212

Δημοσιεύσεις, συνδρομαί, προ- πληρώνονται.

Χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται
Δημοσιεύσεις κατὰ εἶχον δε.7

ἀντιπλημένο,
ἡ ἀ γ α π η — γ ε ρ ῖ κ ι...
«Εὐθανασία»

Μετὸν ὥραϊαν αὐτὴν συλλογὴ ὁ Σκαρίμπας μᾶς παρουσιάζεται ἔ- νας ποιητῆς: μετὰ μοναδικὴν ἀτομικὴ- τητα. Ὁχι μόνο δὲν μιμεῖται κανέ- ναν — δικὸ μας ἢ ξένο — μὰ παρου- σιάζει εὐρύτατο ἔδαφος γιά μὴμη- ση. Καὶ πολὺ φοβοῦμαι πὺς πολ- λοὶ νέοι — ἀδύναμες χρυσολίδες — θὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὸ ἐκτυφλω- τικὸ φῶς, τὴν ὁμορφιά, τὴν χάση καὶ τὴν γοητεία τοῦ σάχου τοῦ Χαλκιδαίου ποιητοῦ. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἴσως καὶ κερδίσουν ἂν, ὅ- στερα ἀπὸ μιὰ στιγμιαία προσέγγι- ση, κατορθώσουν καὶ φύγουν μι- κροὺ ἀπὸ τὴν γοητεία τοῦ ξεχύνε- ται ἀπ' ὅλα τὸ ἔργο τοῦ Σκαρ. ὅ- περισσότεροι — φοβοῦμαι — θὰ- φρον τὰ φτερά τους. Γιατὶ ὁ Σκα- ρικηρίζει ἓνα ἔργο τέχνης: ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ ἀτομικότη- τοῦ θέτει σ' αὐτὸ τὴν σφραγίδα τοῦ τεχνίτη.

ΘΡΑΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

«Στὸ προσεχές τὸ Β' μέρος: γιά τὸν «Στράβιλο» τοῦ κ. Παν. Σαμαρά».

ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

κατὰ τὴν
καὶ τὴν